

טורי סוויד משה

2049656

בן לורה ובנימין

נולד ב- כ"ה אלול תשי"י 7.9.1950

התגייס לצה"ל במאי 1968

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"ט אלול תשכ"ט 2.9.1969

בקרוב ברמת הגולן.

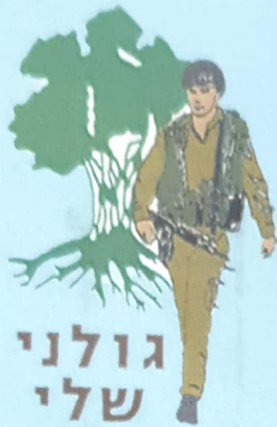
משה סוויר,

בנם-בכורם של בנימין ולורה. נולד ביום כ"ה באלול
תש"י (7.9.1950) בחיפה. למד בבית-הספר היסודי
על-שם יל"ג בחיפה ובבית-הספר התיכון "דגניה"
בטירה, והצטיין בלימודיו. הוא היה בחור אציל-נפש
ועדין ובן טוב ומסור להוריו. תמיד מוכן היה לעזור
לחבריו ולמשפחתו ברצון ובכנות. הוא אהב מוסיקה
והיטיב לנגן על גיטרה. שנה לפני גיוסו לצה"ל הצטרף
לצי-הסוחר, הפליג באניה "גלילה" שהתנגשה בים
וניצל בנס.

משה גויס לצה"ל במאי 1968 והתנדב לשרת בחטיבת
"גולני". היה חייל אמיץ ועז-רוח, מלא מרץ וחותר
קדימה. ביום י"ט באלול תשכ"ט (2.9.1969), מת
מפצעים שנפצע יום קודם לכן בקרב ברמת-הגולן.
הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה.

"יהי זכרו ברוך"

דרך הקרבות של חטיבת גולני

"חטיבת הגליל העמיקים" כותה חטיבת
 גולני בינו ת"ח" (1948) אי תתה לאיר
 42 טות לזיכה ואימותים, פזיזים אחרי
 הקרב סלה בכל מרחבי ארץ ישראל בגליל
 בעמקיות, בשומרון, בגוש ובסיני, בזמני
 הגליל ובדרום לבנון, סביבות בצפון ועד
 אילת בדרום, פשיחו כמשוב עד מרחיק
 במדבר בבערת. דרך הקרבות הארוכה,
 הקשה המיוחדת הזאת של חטיבת גולני,
 הולקה לעשר תקופות משנה, ומטען מאות
 הפעילות, הפשיטות הקרבות, ובמרוצת
 ארבעים אתרי הקרב המסוכנים והרדודים
 בדרך מבחינת "המעט המצויק כדור",
 כספיו על דבר, רק מלמדת אותה ההפלה.
 חטיבת גולני תחת קוטר חטיבת גולני,
 וזכר רובם של אתרי הקרב שילחמו בהם
 בחלקה הצפוני של ארץ ישראל, נבידות
 ועד זמנא, היום וגור הכעס.

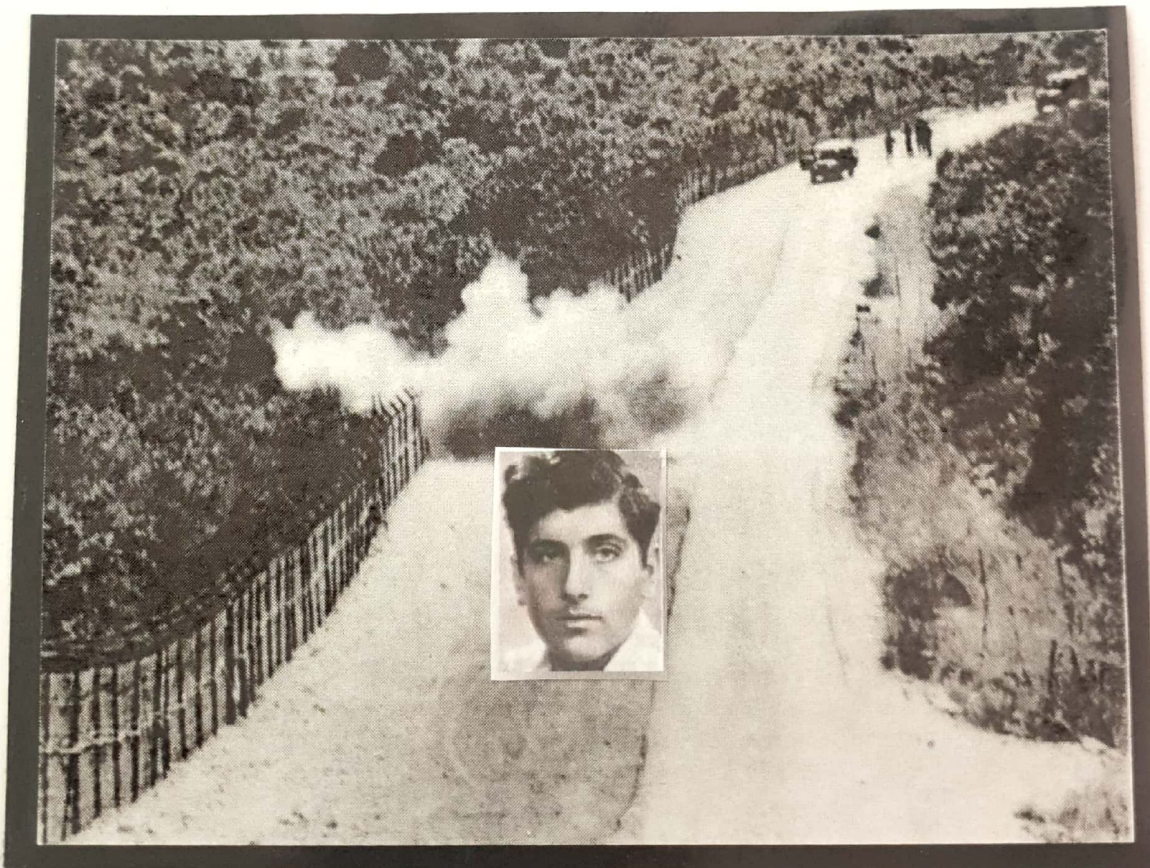
אימונים ומסדרים

במסדר סיום

בתעסוקה מבצעית

דמות למופת

הדמות שבה בחרתי היא דודי משה ז"ל שנפל בקרב במלחמת ההתשה בשנת 1969.

משה סידוי נולד בשנת 1950, בחיפה. הבן הבכור לסבתא לורה וסבא בנימין.

אחריו נולדו עוד שני אחים ואמא שלי האחרונה מביניהם.

משה למד בשכונת הדר בבית ספר ילג עד כיתה ח ואחר כך עבר ללמוד מקצוע בבית הספר "שפרינצק", מכונאות, ככה היה מקובל אז.

אמא מספרת כשהיו ילדים משה תמיד שחק איתה ועם האחים ותמיד שמר עליה ודאג לה.

בכיתה יא שלחו תלמידים מבית הספר להתלמד על סיפון האוניה "דגניה", בהפלגה רחוקה מעבר

לים לחודשיים. למרות שסבתא לא אהבה את הרעיון, משה היה הרפתקן, ומאוד רצה בדרך זו

להכיר את העולם. באופן בלתי צפוי, האוניה עלתה על שרטון, משה וכל אנשי הצוות פונו לנמל

הקרוב בדנמרק, וניצלו בנס. המשפחה בחיפה לא ידעה מהומה על מה שהתרחש כי אז לא היו

פלאפונים והתקשורת הייתה מאוד מסובכת. למחרת האירוע הייתה כתבה קטנה בעיתון, ובאותו

יום סבא וסבתא קיבלו מברק ממשה ובו היה כתוב: "אבא ואמא אל תדאגו לי אני בסדר לא קרה

לי דבר, אחזור בקרוב ונשיקות לתמר "

כשמשה סיים את לימודיו התגייס לצה"ל ונקלט לחטיבת גולני גדוד 51 "הבוקעים הראשון".

משה שירת ברמת הגולן. בחורף הקר שירת בחרמון המושלג, ולאחר מכן עבר לשרת בבסיס "אל

על" שנמצא ליד קצרין היום. רציתי לציין, שהתקופה היתה מלחמה מהצד הסורי בצפון והמצרי

בדרום. כל הזמן היו חדירות של מחבלים מהגבול בניסיון לפגוע בישראלים וכמובן לפגוע בכמה

שיותר. כמו כן, התקשרות היחידה הביתה הייתה בקושי פעם בשבועיים בטלפון, אך מדי שבוע משה

שלח הביתה מכתבים והתגעגע מאוד למשפחה.

דודי משה היה לוחם והיה יוצא לסיורי שמירה על הגבול הסורי בנגמ"ש יחד עם עוד שלושה

חיילים כאשר גייס עם ארבעה חיילים נוספים מתלווה מאחור.

בי"ח באלול תשכ"ט, יצא סיור של שמונה חיילים לגבול הסורי, משה סחב עליו ציוד תקשורת

כבד על גבו במקום חבר אחר שחש ברע והחליף עמו מקום וישב בנגמ"ש הקדמי. באופן טבעי כל

החיילים שהיו חמושים ברובי "עוזי" נסעו ברכבים הצבאיים כשהם סורקים את הגבול הסורי שהיה מצדם השמאלי. חגש הבדואי שהלך מלפנים לבדוק עקבות מחבלים מסתננים, לפתע ברח ומיד נורו קטיושות, נזרקו רימונים ואש כבדה לכוון החיילים. החיילים הופתעו משום שהאש נורתה מהצד הישראלי מימין. חגש אכן ראה עקבות של מסתננים שחצו את הגבול הישראלי והבין שהסורים באזור, וברח מבלי לחזויר. בהתקפה הזו נהרגו שני חיילים במקום, החובש נפצע קשה מאוד יחד עם דודי משה שספג רסיס קטיושה גדול בבטנו.

כח גדול של לוחמים הגיע מיד להילחם בסורים שמספרם היה כעשרים. בתום האירוע החובש מת מפצעיו, ומשה הובהל במסוק לבית חולים "פוריה" בטבריה.

נציגים של קציני העיר הגיעו לסבתא וסבא הביתה והודיעו להם שמשה פצוע בבית החולים. מיד, מבוהלים ודואגים נסעה כל המשפחה לבקר את משה. משה היה פצוע קשה מאוד, אך התרגש מאוד לראות את כולם. המשפט הראשון ששאל לשלום חבריו ובקושי יכל לדבר. הרופאים החליטו עקב מצבו הקשה חייבים לנתח אותו ברמב"ם ולהטיס אותו מידית. אך משה המשיך לדמם בבטנו ומת מפצעיו למחרת. בדיוק ביום הולדתו והוא היה רק בן 19.

אבל כבד נפל על כל המשפחה. סבי וסבתי מוכרים מותיקי העיר חיפה, וכל תושבי השכונה היו בהלם מהאובדן הכבד. אמא מספרת שכל פעם שסבא בנימין ז"ל היה אומר קדיש הוא היה פורץ בבכי. וסבתא לורה, חמש שנים אחרי שמשה נהרג היתה עולה לקברו כל יום ומתייפחת על המצבה. המשפחה עורכת אזכרה כל שנה ביום הולדתו/פטירתו וביום הזכרון כל המשפחה המורחבת עולה לקברו בבית העלמין הצבאי שבחיפה. לא נשכח אותו לעולם.

משה היה גיבור

יהי זכרו ברוך

ת.נ.צ.ב.ה. משה סוויד 1950-1969

...אך נזכור את כולם
את יפה הבגדים והחלואי
כי רעות שבביתם. לעולם
לא תחת את לבן לשכוח.
אדמה וקודשית בדם
את תשובה בןנו לפלוח.

חיים גלי.